

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

4. ARGANG

1. AUGUST 1932

NUMMER 15.

Misjonsnyheter fra Kongo og Kina

KONGO

Kintsuala den 19. juni 1932.
Kjære misjonsvenner.

Hilsen i Jesu navn. Hans tilkommelse er nær.

Jeg måtte overlate arbeidet her i Kintsuala til noen av mine søstre venner, som jeg nu på kalde medarbeidere, for å gå ned til Idiofa en tur.

Det var nemlig igjen et meget viktig brev fra generalguvernøren angående jordstykket som vi har søkt om her, som gjorde at jeg måtte ned til administratoren. Det er ytterst besværlig å bevege seg litt i Kongo nu. Invertrali på usse trakter.

Det er nesten ikke mulig å få noen til å hjelpe seg mere. Og det betyr noe på et sted som dette, som der absolutt ikke finnes kommunikasjoner. Gjennom skogen og savannene er der ryddet en slags vei, så man til nød kan komme frem med bl. Myndighetene regner da med at de hvite har forpliktelse til å holde bli. Men av nytte finnes det i dette territorium bare noen få.

Jeg rikk imidlertid slept mig ned til Idiofa også denne gang.

Vi er nu midt oppe i tørketiden, og jorden er nærmest lik aske eller i en tørr sand. Det er derfor forferdelig tungt å gå. Og når en da ikke er sterk i benene så er det temmelig besværlig.

Vel, jeg kom frem.

En natt overnattet jeg i en liten hytte som velvillig blev overlatt mig i en by midt ute på prærien. Der fantes ikke vann, og min tunge og hals var praktisk talt tørr. Jeg var glad da der om kvelden efter mørkets frembrud kom

en mann med litt palmevin og bydde mig. Jeg drakk det med begejstring, og det hjalp mig meget. Jeg rikk også to egg som jeg slukte ra. 6 menn som fulgte med fra Kintsuala kom luntenes til denne by om kvelden.

Jeg la iver neste morgen så snart det lysnet. Det var stekende hett, men Herren gav krefter så jeg kom i noenlunde god behold ned til Bangabanga, hvor Compag du Kasai har en post. Der var nylig kommen en hvit mann dit med sin hustru. De tok overordentlig godt imot mig. Jeg fikk mat og drikke og hus å bo i for natten. De 6 menn som var med mig fra Kintsuala kom omsider også efter mig hit. De fikk høre at der herfra skulde gå en oljebil neste morgen i retning av Idiofa, og kom ved 3-4 tiden om morgenen og tok mine ting og gikk iforveien. Det var store mane. Det var riktig nok, — der gikk en oljebil til fioden Lugoo neste morgen kl. 7. Jeg fikk være med den. Den gikk så langt i retning av Idiofa at jeg bare hadde noen få timers marj igjen. Jeg var grundig trett og sliten da jeg kom frem.

Jeg fikk et hus å bo i hos den hvite mann i Comp. H. C. B.

Jeg var denne gang ikke gjest hos administratoren, men hos den sorte Clerk i H. C. B. Neste dag fikk jeg så utrettet mine erinder. Administratoren var imotekommende og hjelpsom, som vanlig. Jeg tilbragte tiden delvis hos ham og delvis hos den sorte Clerk. Den siste aften satt jeg lenge hos Clerk og talte med ham om Gud og det som hører Guds rike til. Han var meget interessert. Vi

bad sammen, og han var så lykkelig. Det var jeg og. Sa tok han frem en gammel gitar og begynte å spille. Det viste sig at han var en ren mester på dette instrument. Han kunde engelsk — sa sang jeg engelske sanger for ham og akkompagnerte selv på guitaren. Dette var han veldig interressert i. Han tok ljoslocta og holdt op for å se mine grep. Han kunde ikke spille på denne måte, og vilde absolutt lære det. Han kunde ingen akorder. Det var også vanskelig for hans tette tinger å ta grebene, men for vi skiftes den aften så kunde han synge og spille en engelsk sang, som jeg har skrevet på melodien: «Sønner av Norge.»

Neste dag skulde jeg legge iveri tilbake til Kintsuala. Jeg gikk hjem til administratoren for å si farvel. Det var vemodig å skilles fra denne venn. Han er nu ferdig med sin tjeneste i Kongo og går av denne måned. Jeg bad Gud velsigne ham og lønne ham for de tjenester han har gjort vår misjon.

Han var dypt beveget og håpet at det ved Guds hjeip skulde gå ham godt i fremtiden. Jeg gav ham noen gode traktater på fransk.

Jeg blev godt utstyrt med medisiner til de innfødtes sårbehandling for jeg gikk.

Vi har nu drevet en vidtloftig korespondanse 1½ år angående vår misjon i Kintsuala uten at den endelige avgjørelse foreligger. Man må smøre sig med tålmodighet her i Kongo. Det er nu imidlertid all rimelighet for at alt skal

blinke lyn.» svarte den røde kriger.

«Så meget desto bedre,» vedblev nybyggeren, «avsted eller —»

Han hevet bossen, skuddet gikk av og kulen streift indianerens hode.

Rolig vendte han sig om, nikket til den hårdhertede mann og gikk uten å si et ord.

To år efter utbrøt der en fryktelig og blodig krig med indianerne. Nybyggerne flyktet fra hus og hjem, og de som blev, falt for indianernes pile.

Også vår nybygger måtte forlate sin bolig; trett, forfulgt og med blødende føtter, ankom han under et lignende tordenvær til en hytte, hvis dor stod åpen. Da han antok den for ubeodd, trådte han glad inn, men blev stående på dørterskelen som forstenet.

Mitt på gulvet satt nemlig en fullt utrustet indianer; nybyggeren vilde flykte, men indianeren gjorde en bydende bevægelse, og han blev stående.

Med skrekk så han nu at det var den samme indianer som han

hadde nektet husy og vilde drepe, og han forberedte sig på å lide samme skjebne, ja kanskje doden. Men indianeren reiste sig rolig, lukket døren, bredte frukter ut på gulvet, ristet boffelkjøtt på ildstedet og rakte ham en styrkende drikk.

Da han var mett, oadet han hans sårede føtter, anviste ham sitt eget leie og dekket ham godt til med et boffelskinn, for at han ikke skulde fryse.

I otte dage beholdt han ham hos sig, men uten å tale et eneste ord. Først da han var kommen til krefter og atter ønsket å komme avsted, sa han:

«Hvite mann, jeg kjente dig straks, men vår Gud byder oss å vise gjestfrihet; gå, jeg skal intet ond tilføie dig!»

Da kastet nybyggeren sig gråtende om hans hals og bad om tilgivelse, og aldri fantes senere så opriktige venner som de to menn der gjensidig hadde vært i hinannens vold. Således hevnet indianeren sig. Gjør du likeså. «Ti når du gjør dette, samler du glo-

Herren for hans hjeip og utfrielse. Mange har allerede hort evangeliet i vårt nye lokaie. Særskilt ungdom er kommet, og vårt daglige bønneemne er: store seire for fremtiden.

Den 27. mai reiste vi for å delta i en par ukers stormøter eller bibeltimer sammen med innfødte evangelister, først kom vi op til søster Ruth og Ester og var med på noen møter.

Ja nu får jeg fullføre brevet. Vi har nettop stått og sett på en grønn, meget farlig slange, som krøp under huset vårt, vi har et par honer som går nede ved veggen, den ene kaklet litt og jeg fikk en innskytelse at jeg skulde gå bort og se, da fikk jeg se den hang oppe på muren, så krøp den ned og under huset eller trappen, — ja det var kanskje en advarsel om å være forsiktig. Forovrig har jo Gud også gitt løfte om at vi ikke skal bli bitt av slanger.

Den 1. juni reiste vi ned til Sinpaon hvor vi hadde noen underbare dage sammen. Gud oplot isannhet ordets dor på sin egen underbare måte.

En dag hadde vi også den glede og ha besøk av br. Hjelm Larsen og en kinesisk tolv og fru Hannestad. De kom kjørende fra en av sine stasjoner. Br. Hjelm Larsen har vært ute for å se over sine misjoners felter og han syntes nok det var meget interessant å se. Tolken var en meget kvikk ung mann, han fortalte om sin omvendelse. Jeg, sa han, reiste til Amerika for å gå på skole, med tanken på å bli en stor mann.

En dag gikk jeg på et møte. Forts. 2. side.

KINA

Elskede misjonsvenner!

De så op til ham og strålte av glede, og deres asyn rødmede aldri av skam.

For en tid siden skrev vi om at behovet var stort for et nytt lokale. Og vi priser Herren for nu står det der, det er stort og rummelig. Riktignok mangler vi ennu platform og deopekar. Vi fikk bygget lokalet fortere enn vi hadde tenkt. En svensk misjonær så det store behov av et lokale og ivret for å få det op. Vi bad ikke om lån, men han bod oss å legge ut litt til vi fikk penger. Vi så dette fra Gud og begynte bygget. Vi skylder her i Kongo. Det er nu imidlertid all rimelighet for at alt skal

DARLIGE TIDER?

Vi har dårlige tider, men vi ser oss råd til å drikke op for 164 millioner kroner om året. Hvor meget er det?

Det er tre ganger så meget som verdien av alt tommer som flotes i våre elver. Det er dobbelt så meget som all statskatten fra samtlige skatteydere. Det er dobbelt så meget som hvalfangsten innbringer i løvnt godt år. Det er 20 millioner mer enn den samlede herrsdaskatt og 20 millioner mer enn kommunekatten i alle våre byer. Det er mer enn våre fiskerier inbragte i året 1926 og 1927. Det er mere enn den samlede formue i Vestagler, Hogn og Fjordane eller Nordland og ikke å snakke om Trons og Finnmark. Det er mer enn hvad alle våre

metall-, kjemiske, tre-, papir og tekstilfabrikker i 1927 utbetalte til sine 53 tusen arbeidere. Det er mer enn den samlede formue i Drammen, Hønefoss, Gjøvik, Hamar, Lillehammer og Kongsvinger. Det er mere enn verdien av alt, hvad våre ull-, bomullsfabrikker, trikotasje-, sko og konfeksjonsfabrikker samt tresliperier tilsammen produserer. Det er mere enn den samlede inntekt i Kr. stand, Stavanger, Haugesund, Alesund og Trondheim.

(Bj. R. i Blåk.bl.)

GLØDENDE KULL

Under et fryktelig uvær kom en trett og villfarende indianer som var kristen til en nybygger og bad om tillatelse til å opholde sig i hans hus inntil stormen var forbi. Men nybyggeren lo.

«Ut med dig, rødhud!» ropte han og grep en bøsse, «skynd dig innen jeg skyter dig en kule gjennom hodet.»

«Min bror må betenke at jeg lett kan omkomme mellem de nedstyrtende træer og treffes av de

hadde nektet husy og vilde drepe, og han forberedte sig på å lide samme skjebne, ja kanskje doden. Men indianeren reiste sig rolig, lukket døren, bredte frukter ut på gulvet, ristet boffelkjøtt på ildstedet og rakte ham en styrkende drikk.

Da han var mett, oadet han hans sårede føtter, anviste ham sitt eget leie og dekket ham godt til med et boffelskinn, for at han ikke skulde fryse.

I otte dage beholdt han ham hos sig, men uten å tale et eneste ord. Først da han var kommen til krefter og atter ønsket å komme avsted, sa han:

«Hvite mann, jeg kjente dig straks, men vår Gud byder oss å vise gjestfrihet; gå, jeg skal intet ond tilføie dig!»

Da kastet nybyggeren sig gråtende om hans hals og bad om tilgivelse, og aldri fantes senere så opriktige venner som de to menn der gjensidig hadde vært i hinannens vold. Således hevnet indianeren sig. Gjør du likeså. «Ti når du gjør dette, samler du glo-

hadde nektet husy og vilde drepe, og han forberedte sig på å lide samme skjebne, ja kanskje doden. Men indianeren reiste sig rolig, lukket døren, bredte frukter ut på gulvet, ristet boffelkjøtt på ildstedet og rakte ham en styrkende drikk.

Da han var mett, oadet han hans sårede føtter, anviste ham sitt eget leie og dekket ham godt til med et boffelskinn, for at han ikke skulde fryse.

I otte dage beholdt han ham hos sig, men uten å tale et eneste ord. Først da han var kommen til krefter og atter ønsket å komme avsted, sa han:

dende kull på hans hode.»

I TYSKLAND

er der en underlig bevægelse blandt jødene, — den såkalt «Eliasbevægelse». Den skal være meget vennlig stemt mot kristendommen og har et dobbelt mål for sin virksomhet. Først arbeider dens medlemmer for at jødene skal få sitt land tilbake. Dernest at Kristus skal erkjennes som deres Messias. — Ja, dette er isannhet en betegnende bevægelse.

GUDLOSE FORENINGER

får herefter ikke eksistere i Tyskland ifølge en befaling fra president von Hindenburg. Det kunde være på tide at andre lande vedtok lignende forholdsregler.

KIRKE FOR BARN

I London fins en kirke — kanskje den eneste i sitt slags i verden — som utelukkende er viet barna. Ved gudstjenestene samles som regel 4—500 barn.

MISJONS RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjonsrøsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: 1 løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig angivelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Selvet = Jeg'et.

Hvad er selvet? Det er grunn-elementet der preger hele vårt naturlige liv, og som innat den plass i vårt vesen Gud krever som sin. Det er selvet i mennesket som føler sig såret og krenket, når det ikke blir gjenstand for den opmerksomhet det ønsker og etter hvilken det streber. Men Kristus i oss tillegger Gud all ære. Det er selvet i oss som griper til gjengjeldelse, når vi er urettferdig behandlet, men når Kristus i oss blir smedet, svares der enn ikke igjen; men alt overgives stille i Faderens hender.

Det er dette selviske sinn i oss som Jesus kaller oss til å fornekke. «Vil noen komme etter mig, han fornekke sig selv og ta sitt kors op og følge mig.» (Matt. 16, 24). Selvet har den likhet med kong Saul, at det alltid er et høvet høiere enn alle andre — i egen bevissthet.

Selvet i oss synker sig og mener, at det har krav på berettiget medfølelse, opmerksomhet og hen syntagen. Når det kniper med å få en sitteplass i en omnibuss, når spørvekselkonduktøren ikke lar en vogn holde ved det ønskede stoppested, når noen åpner et vindu i et lokale og derved forårsaker trekk, eller når noen ønsker et vindu lukket, så man synes man vanskelig kan ånde, da klynker selvet, det beklager sig, har fornemmelser og krever hensyntagen. Selvet elsker å skildre alle sine besværigheter for å opnå den medfølelse, det hungrer etter. Men Kristus i oss ser Guds hånd i alle ting og alle forhold og tror at alt samvirker til det gode, og priser Gud for hver liten troens og selvfornektelsens prøve.

Selvet i oss føler sig ubehagelig berørt, når andre blir rost, når deres gjerning for Gud blir omtalt og bemerket og når deres nidkjerhet og kjærlighet blir beundret. Ti selvet mener at det derved taper for meget av sin egen betydning og søker derfor energisk å vende opmerksomheten og samtalen hen på sig, sine fortjenester og sin iver; eller om ikke annet, så fremhever det hvad foreldre, brødre, eller kjente og ukjente slektninger har utrettet, så at kretsen man taler til riktig kan føle at selvet har like så meget å bryste sig av som en hvilken som helst annen. Men Kristus i oss lider ved at noe vedvarende oss selv eller vår gjerning blir fremhevet, vitende at det er Gud som

virker alt i alle hvad enn der måtte finnes av godt og roserverdigt, men gleder sig over, at andre blir bruket av Gud og anerkjent av mennesker, når de er under Guds nådes særlige velsignelse.

Selvet er sig bevisst, ja nyter å vekke opmerksomhet, å gjøre inntrykk, hvor man ferdes; men Kristus i oss gjør oss ufølsomme overfor alt sådant.

Selvet er alltid noieregende med å få hvad det mener å tilkomme av ære, behagelighet, hensyn, penge etc., og selvet har alltid en temmelig overdreven vurdering av hvad dets rett egentlig er. Men Kristus i oss har ikke syn for selvets rett, men for hvad der er Guds vilje, og kan derfor alltid og under alle omstendigheter prise ham.

Saul er en merkelig klar type på denne Guds rival i vårt hjerte og liv. Selvet kan bli forandret, like som Saul blev det, da han blev «skmskiftet til en ny mann» (1. Sam. 10), men selvet er dog stadig selvet og ikke Kristus. Selvet kan bli «omvendt» fra et syndig og verdslig selvtiletfront og religiøst selv; men tross all ytre forandring er det bestandig det samme i sin selvøke, selvbeundring, selvmedlidenhet, selvrettferdighet, det har kun skiftet skikkelse. Selvet kan endog bli «helliggjort», og hele livsfølelsen kan synes «hellig og from»; selvet kan optræ med gjennomsført fasthet i denne rolle som helgen, men det forblir dog selvet og ikke Kristus. Selvet kan utvise den største hengivelse, den mest beundringsverdige opførelse, den sjeldneste «selvfornektelse» — men med det formål å nytte tilfredsstillelsen ved å bli bekjent som et fromhetens ideal, hellighetens forbillede; dog — det er og forblir allikevel selvet. Men Kristus i oss lar oss ikke søke vår egen ære, ikke vår egen vilje, ikke vår egen «herlighet». Utallige nidkjære kristne bemerker dessverre ikke, hvor meget av selvet der er i deres sjel, i deres gjerning, i deres streben etter og i deres tilegnelse av hellighet.

Som Saul blev forkastet av Gud, er selvet det også. Gud kan ikke ha felleskap med selvet, og derfor må det dø; men dø for egen hånd kan det dog ikke. Hvis vi forsøker å utrydde vårt selv, vil det blotte forsøk derpå kun styrke det. Men når selvet overgis til Gud og itro på Jesu fullbragte verk blir regnet som korsfestet med Jesus Kristus, da inntrer selvets død, idet Jesu død blir virksom i oss. Men om vi derimot i egen kraft forsøker å fordømme og banylse selvet, vil det bestandig åpenbare sig i en eller annen skikkelse, hvor det minst ventes.

Frigjørelse fra selvet kan kun opnås ad denne ene vei: Overgiv det til Gud itro på Jesus Kristus, ti han er vårt evige liv. I stedet for jeg'et blir Kristus vårt livs midtpunkt: «Det er ikke mere mig, som lever, men Kristus lever i mig.» Det er ikke mere jeg'et som ber framme bønner, men Helligånden ber i oss. Det er ikke mere

Hvilken venn vi har i Jesus.

En av de mest benyttede sanger i nyere tid er: Hvilken venn vi har i Jesus. Tusener er blitt til trost og opmuntring. — Forfatteren er Joseph Scriven som blev født i Dublin 1820. — Han reiste til Canada i 25 års alderen. Så blev han forlovet med en vakker ung pike. Men om aftenen på deres bryllupsdag omkom hun ved en drukningsulykke. Denne forferdelige oplevelse gjorde et utslettende inntrykk på Scriven, hvilket også kommer til uttrykk senere i denne sang, hvori han sier at hans hjelp kommer fra ham som vil dele alle våre sorger med oss:

Har du fristelser og prøver, synes livets kamp dig hård? Aldri skal ditt mot forsake når til ham i bønn du går.

Gjennom sin dype sorg blev han ledet til helt å vic sitt liv og sin fremtid til Kristus. Og skjont han var en fin kultivert mann med en utmerket universitetsutdannelse, valgte han for Jesu skyld å utføre det simpleste arbeide.

En eftermiddag da han gikk nedover gaten i Port Nope hvor han bodde, klædt som en arbeidsmann og bærende sin sagstol og en sag over skulderen, spurte en nyankommen mann en venn: — Kjenner du den mann? Jeg behøver nødlig en till å sage litt ved for mig. Tror du jeg kan få ham til det? — Nei, det kan du ikke. Det er jo hr. Scriven, og han vil ikke hugge ved for dig.

— Hvorfor ikke det? lod det forbausende svar. — Fordi du er istand til å betale for det. Han sager ved kun for fattige og syke mennesker, lod svaret. Da Scriven 65 år gammel lå på sitt dødsleie, satt en nabo hos

ham, og denne fant da i en bok hvorav han leste op den originale tekst til: «Hvilken venn vi har i Jesus.» Og Scriven fortalte da at han hadde skrevet den for mange år siden for å troste sin mor med den i et tid som for henne var full av store sorger. Han hadde aldri tenkt at andre noensinne skulde se den, og utenfor familien var der heller ikke noen som visste at han hadde poesien gæve. Da en annen nabo kort efter spurte om han virkelig hadde skrevet den, svarte han: «Herren og jeg var sammen om den.»

Da de sorger som ramte hans mor, var påført henne av en som opholdt sig i hennes hjem, siktet han dertil ved å skrive:

Selv når kjærest venn dig svikter, vær tålmodig, sukk i lenn. Jesus ene dig kan troste, tit til ham om allt i bønn.

Når han var knust av sin egen sorg og smerte, fant han alltid trost ved å synge følgende vers for sig selv:

Er ditt hjerte fullt av uro? Tror du trenger forestår? Jesus er den beste tilflukt, når til ham i bønn du går.

Kan en bedre venn du finne enn Guds egen kjære sønn? Han er jo din freiser bleven, o, bring allt til ham i bønn.

Da Ira D. Shankey og P. P. Bliss i 1875 skulde utgi deres «Evangeliske sanger», blev Shankey opmerksom på Scrivens sang i et søndagsskolehefte med musikk av C. C. Cerverse, og blev så grepen av den at han tok den. For å skaffe plass tok han ut en annen. «Hvilken venn vi har i Jesus» blev stående sist i boken, men blev dog en av de første, den mest avholdte og benyttede. (Evang.)

fem. Ja mørket er stort i Kina, kom hjem og den syke var i seng. Varmen var så intens at jeg måtte vi trekke ut av byen. Vi kom nu ned ved kysten. Ti misjonærer av oss har leiet et hus sammen, vi har det herlig samment med moter og bonnemoter. Der har her vi så den farlige slange. Nu raser kolera rundt her i Nord Kina. Be for oss, kjære søsken, Gud må bevare oss. En misjonær er drept av rovere, to misjonærer tatt tilfange, tror de er norske er ikke sikker på det.

Ja, ha det alle godt. Jesus kommer snart, la oss alle være tro i det lille, men med eftertrykk vil vi be om eders forbønner. Eders i Jesus bevarede søstre Signe Federsen, Inga Johnsen.

Icke jag.

O, hvad bitter sorg och smärta; I mitt liv en tid det var. Då vid dörren till mitt hjärta Frälsaren fick detta svar: Blott jag själf, men icke

Tiden kom, då han mig funnit. När jag sett hans marterskrud, Och min köld han öfvervunnit, Något jag och något du

O, hans saktmod, dyra, ömma, Fick jag pröva nåd jag glömma. Bejd i stoffet ropte jag; Mindre jag och mer af dig

Högre än hvad högt jag funnit, Djupare än tanke nått Ar din kärlek, som jag vunnit. Nu är själens önskan blott: Icke jag — allenaast du!

Lov og evangelium. Noen arbeidere var sysselesagere med å sprengre et stor fjell. En dag var alt ferdig til sprengingen, og poster var utsatt for å være alle som vilde gå forbi. Luten tentes, og så dro alle sig hurtig tilbake. Til sin forferdelse ble de var, at en ganske liten eksplosjon sprang så fort hans ben kunne bære ham, like mot det færlige sted. Med tordestemme rop disse menn til barnet: «Tilbaketilbaketilbak!» Men gutten som hadde samme natur som vi alle, ilte bare enda hurtigere mot faren. I det samme kom barnets mor. Han stillingen og farens storhet ble klar for henne i et øieblikk. Han falt på sine kne, bredte ut sine armer og ropte med den mest kjærlighetsfulle røst: «Kom mamma!» Den lille kjente roste igjen og vendte sig om. Han syntes å være i tvil, men så sprang han tilbake og like lukt i morfav. Neste minutt gikk skuddene og store klippestykker kastede ned nettop på det sted hvor barnet nettop hadde stått. Det at den lille fulgte sin mors kallelse, reddet hans liv. —

Det som de sterke menn med sin ropen ikke maktet å utrette, det maktet moren med sin mildestemme. Mennenes rop var et kjælede på loven som byder: «Du skal og du skal ikke!» Morstemme var et bilde på evangeliets milde røst: «Kom til Jesus!»

BRUDT LIVSNERVE Bare femten prosent av menn i Amerika har ifølge den siste statistikk bonnemøter.

Misjonsbrev fra Kongo og Kina.

Forts. fra 1. side. Der stod en ung kvinne op og gråt og fortalte at Gud hadde kalt henne til Kina. Dette syn grep mig, jeg stod op og baet mine kne og jeg sa: Jeg er en kineser og hun en utlending, og du sender henne. Min Gud send mig frelst mig. Og Gud hørte min bønn. Da jeg kom hjem så min mor og far: — Har du tjent mange penger? — Nei, ingen. — Hvad sier du, har du ikke tjent penger! Og de blev nesten onde på mig. — Mor, så ikke du da jeg var liten, at du ønsket jeg skulde bli smil gutt?

Jeg'et som prøver på å overvinne synden, men Kristus i oss gjør denne gjerning og vil fullkomme den — sitt eget dyrebare navn til ære, så at vi med fryd skal kunne bekjenne med apostelen: «I alt dette mere enn seirer vi ved ham som elsket oss.» «Jeg lever ham som elsket oss. Jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i mig og det liv jeg nu lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn som elskede mig og gav sig selv hen for mig.» Gal. 2, 20. (Innsendt efter «Kirkekl.»)

— Jo. — Ja, nu er jeg blitt det. Så sa de ikke mer. Men jeg vilde ikke begynne å vidne for mine foreldre var blitt frelst. De var gamle avgudsstilbedere. Da et år var gått, var mine foreldre frelst! Ja, dette var denne unge kinesers vidnesbyrd. Intet er som når Gud opvekker og kaller, så Kinas egne folk får ansvar og nød.

Ja, de kom på formiddagen og reiste igjen om kvelden, det var hyggelig å være sammen. Vi fortsatte møtene, og det blev herligere for hver dag. Vi måtte reise hjem et par dage før møtene var slutt, da en av våre kinesere var blitt syk og skrev og bad oss komme hjem. Vi takker Gud for de herlige dage i Singpaoan. Det er ingen lett sak å vinne kinesere for Jesus. De sier som oftest: «Vi har aldri gjort noen synd.» Det er bare Gud som kan overbevise dem om synd og da kan du tro når Gud kommer, blir de også overbevist. Noen kvinner på et sted satt og vilde bekjenne sine synder. De ventet på tur, da den første var ferdig, begynte den andre. Jeg, sa hun, har drept tre av mine barn! — Nei vent litt, så den første, er det synd, da er ikke jeg ferdig enda. Jeg tror hun hadde drept

V avholdes dag og 7. Prediker der ønskes b. Tveter, br. Lud. st. 13. Velkom Joh. Ma

Sonda des venn ge. Fleer delta. Halden Alle e

Betha Hosts ne 3-5. fest lørde de brødr oss bede

SPRE

Fra Gaut Stevnet 17. juli v været, da Tross det endel ven Askim og Kl. 11 h ter at no ste br. Br ønsket de Derefter t ut fra Sal vers om t ter». Br. O 6, 5-13 ket å bli kan bruke Kl. 4 sa Bredholt Johansen —35. Han heten av de ugude Skårberg, 27-28 og bare fred adskiller sig med Gud. Salm. 134 om å løf dmen d Karlsten t desemme d alltid vær

Eftermøte møte og t både frels Kl. 7 sa

og flere p sang og 1 sten 1/2 10 tror sikke skal vise salt skal

Hjem til Br. J. regikk fr og en strøtt. Det i kapellet I kapel G. Ledang 13. Ved f Cornelius var siste talte ut

Menighetens tjenere.

Av O. Karlson

Et hørende hjerte.

Er det ikke påkrevet at enhver ber den bønn som Salomo bad? Han bad Gud om å få «et hørsomt hjerte» til å domme dete tallrike folk, til å skjønne mellom godt og ondt —!

I denne bønn erkjenner han sin svakhet, at han er et barn, og skjønner ikke å gå ut og gå inn. O. s. v. Gud hørte hans bønn og gav ham et vist og forstandig hjerte, så hans ikke ikke har vært Salomos ydmyge og inntrengende bønn var god i Herrens øine. I de dager og på den tid var han helt med Herren sin Gud, men han blev ikke i denne ydmyge stilling — han avvek fra Herren med sitt hjerte, og blev 59 eller 60 år gammel. (Dr. F.)

I sin dommertid blev han også prøvet, men det gikk ham vel så lenge han var liten og ydmyg og ringe i sine egne øine, det var da han fikk høre Andens viskning og veiledning til sin gjerning til å bedømme og domme en retterferdig dom blandt sitt folk. Proven kom da de to skjøgere kom til ham, den ene så så, og den andre så. Retten blev satt og dommen falt med retterferdighet — til Herren var med. (Se 1 kong. 3, 5—28.)

Salomo hadde handlet efter Andens viskning og Andens røst følger alltid orzets røst, således har enhver forstander å gjøre hvad Anden i ordet sier. (Se 5. Mos. 1, 17 og kap. 19, 15—19. Matt. 7, 24—26.)

Da en tvesinnert sak blir frembåret for en dommer, så må dommeren ikke anse personene i dommen; ti Heren er med i handlingen. Og han så til dommerne: «Se til hva I gjør —?» Ti I dommer ikke for mennesker, men for Herren og han er med eder i enhver sak. (2. krøn. 19, 5—7), men den sak, som er eder for vanskelig, skulde fremføres for Herren, så vil han høre den. (5. Mos. 1, 17, Joh. 7, 24.)

Det er forstanderen i menigheten, den av Gud innsatte tjener som har fått en uskremtet broder kjærlighet og som ikke gjør forskjell på folk som en der står for Herren i smått og stort, han blir brukt til å domme og bedømme i Herrens saker og i tvistigheter, ja, i enhver tvist, der kommer mellom brødre (2. krøn. 19, 8—10). Men først må Hyrden nøie undersøke og etterforske den kritiske sak som er opstått og hvorledes det forholder sig, for å kunne domme en retterferdig dom innfor Herren og ikke sitte hjemme og filosofere hit og dit, og domme efter upålitelige oplysninger og til sist la den skyldige bli uskyldig, men dette er stikk i mot Herrens befaling. (2. Mos. 23, 1—7 m. m.) Når en dommer har blitt grundig oplyst om tvistens forhold og han ikke vil bøie

sig efter de retterferdige oplysninger han har fått, men handler efter menneskelige påtrykk o. s. v. så har han ifølge skriftens ord, på flere steder pådratt sig skyld — som er forbudt. (2. krøn. 19, 10.) Å anse personer er ikke godt — Ordsp. 28, 21, 23. Ti de som anser personer, de gjør synd. Jak. 2, 9. Derfor er det helt u bibelsk at unge menn blir innsatt til forstandere over Guds menighet da er meget uferne i livets skole og trenger til å sitte meget lengre på sin faders fang inne de tenkte på den ansvarsfulle stilling som forstander.

I første rummet mangler de innholdet av Fil. 2, 5, og Joh. 13, 34—35 og Rom. 13, 10 (1. kor. 13, 4—8).

Kraften i disse vers er jo det første merke en gjenfødtt sjel får, da han blir forent med Jesus Kristus. (Se 1. Joh. 3, 14. Ap. gj. 15, 8—9. Rom. 5, 5. kap. 8, 15—16). Rom. 6, 5.

En Herrens tjener må ha den gave at han med letthet kan skille det edle ut fra det uedle — se Jerem. 15, 19 og 3. Mos. 10, 10. Esek. 44, 21. 2. Tim. 2, 21.

Disse tjenere strider ikke mot Guds salvede som står ved fronten mot satans kuleregner. De strider mot synd og all ondskap og ved Guds nåde under bønn og tåler fører sjeler til Jesus.

En menighetstjener skal ha, og bør ha et godt vidnesbyrd av dem som er utenfor (1. Tim. 3, 7). Og holde fast ved troen og en god samvittighet (1. Tim. 1, 19). Disse skal først prøves; siden denne embedet hvis de er utrafelagelige. (1. Tim. 3, 10). Og disse er og blir et mønster for alle de troende (1. Tes. 1, 7).

Vil dig selv i alle måter som et mønster (Tit. 2, 7—15). Vi vil gi eder oss selv til et mønster (2. Tes. 3, 7—9). Vær selv et mønster for hjorden (menigheten) 1. Pet. 5, 3—6. Vær et mønster for alle de troende (1. Tes. 1, 7 fig.) Vær et mønster på å lide ondt (Jak. 5, 10). Vær tålmodige, styrk eders hjerte til Herren —! (Jak. 5.) Herrens tilkommelse er nær —! (vers 8). Dommeren står for døren —! (vers 9). Vær alltid berett! Luk. 12, 35—40. P. S.

Forfatteren bruker alltid den gamle oversettelse (år 1879). O. Karlson.

I forrige artikkel var noen linjer kommet om hverandre og hitsettes påny:

Hans ideer og teorier og menneskelige meninger blir dømt av Guds ord. Men de som er rene i Jesu blod elsker Guds ord og for dem er intet anstøt. Salm. 119, 165 og ingen vuller dem anstøt. Gal. 6, 17. Det er de halvhjertede som tar anstøt av Guds salvede ord o. s. v.

I ferien

Bør de søndagsskoler som ikke holder «BARNE-RØSTEN» benytte anledningen å abonnere på bladet. Send efter prøvenummer. Stor rabatt for søndagsskoler. Enkeltabonnement kr. 1.50 for året.

Bladet vil en tid utover by på meget interessant for barna og ungdommen. Flere misjonærer har lovet å sende beretninger fra misjonsmarken med illustrasjoner. Målet efter ferien er

2000 nye abonnenter, og når det er nådd vil «Barne-Røsten» bli et av landets prektigste barneblad.

Forsøk bladet et år!

Verdens behov.

Biskop F. W. Mc. Dowell: Jeg vilde ikke foreta mig noe som helst for å gi India en ny teologi; India har mere teologi enn den selv forstår.

Jeg vilde ikke foreta mig noe som helst for å gi Kina en ny lære bok i etik; Kinas lærebøker i etik er langt bedre enn dets etiske liv.

Jeg vilde ikke foreta mig noe som helst for å gi Japan en ny religiøs litteratur; Japans religiøse litteratur er langt bedre enn dets religiøse liv.

Men jeg vilde reise verden rundt igjen og igjen for å forkynne India, Kina, Afrika og Sydhavets øyer at:

Der er en underfull kilde for Verdens synde opplatt; den rinner årlig og slude og stanser ei dag eller natt; på Golgatas holden frembrøyer og farves av Jesu blod —.

Hellig Andens ild.

Legg et stykke jern, som av naturen er svart, kaldt og hårdt, i ilden så skal du straks se at det forandrer sig. Når ilden får gjennemtrent det blir det glohett og så mykt at det kan boies som helst man vil. Slik forvandler også Andens ild den menneskelige natur og gjør alt nytt.

Herren er nær alle dem som kaller på ham.

Luther gikk engang da det i lang tid ikke hadde regnet og spaserte omkring i sin have. Da han så hvor alt var blitt tørt, blev han dypt beveget og bad: «Herre Gud, du har sagt ved din tjener David: Herren er nær hos alle dem som kaller på ham, som kaller på ham i sannhet, han gjør efter deres vilje som frykter ham.

Hvorav kommer det da at du ikke vil gi oss regn, skjont vi så lenge har ropt og bedt? Nu, gir du intet regn, så vil du gi noget bedre, nemlig et rolig liv og stille fred; fred i landet og litt mat dertil er dog bedre enn et fruktbart år, som fienden fortærer. Men, kjære himmelske far, la dig dog overtale for din kjære sønnes Jesu Kristi skyld der har sagt: «Sannelig, sannelig sier jeg eder, alt hvad i ber Faderen om i mitt navn, det vil han gi eder.» Nu vil vi måtte skamme oss for dine fiender ved å preke i kirken når du ikke hører oss. Jeg vet at vi roper og sukker av hjertet, O, hvorfor hører du oss dog ikke?» Således bad han, og den samme natt kom der et fruktbart regn.

Vennestevne

avholdes på Logen, Moss, lørdag og søndag 27—28. august. Predikende brødre og venner der ønsker å delta og herberges bedes tilskrive br. Chr. Tveter, Klommenstengst. 22, og br. Ludv. Jansen, Wulfsbergsgt. 13. Velkommen i Jesu navn. For forsamlingen Joh. Martinsen. Jul O. Lind.

Vennestevne

Søndag den 7. august avholdes vennestevne i Betania, Rygge. Flere predikende brødre delta: 7-mannsmusikken fra Halden deltar. Alle er hjertelig velkomne. På vennenes vegne Hans Utne.

Bethania, Arendal.

Høststevne avholdes i dagene 3—5. septbr. Velkomsthøstfest lørdag 3/9 kl. 7. Predikende brødre, som ønsker å besøke oss bedes tilskrive Gunder Gundersen, Havstad, Arendal.

SPREDTE FELTER

Fra Gautestad.

Stevnet på Gautestad søndag 17. juli var ikke begunstiget av været, da det regnet hele dagen. Trost dette var det fremmøtt endel venner fra Sarpsborg, Askim og Varteig.

Kl. 11 begynte første møte. Efter at noen sange var sunget leste br. Bredholt Joh. 10, 1—9 og ønsket de tilreisende velkommen. Deretter talte br. Thv. Johansen ut fra Salm. 133 og dvelte ved 2 vers om «den gode olje som flyter». Br. O. Karlson talte fra Joh. 6, 5—13 og stanset ved uttrykket å bli en liten gutt som Gud kan bruke.

Kl. 4 samledes man igjen og br. Bredholt leste Fil. 4, 4—7. Br. Johansen talte fra 4. Mos. 16, 21—35. Han fremholdt nødvendigheten av å holde sig adskilt fra de ugudelige og fra verden. Br. Skårberg, Askim, leste Joh. 14, 27—28 og vidnet om den underbare fred som Gud gir dem som adskiller sig fra det onde og lever med Gud. Br. Peder Dahl leste Salm. 134 og stanset ved vers 2 om å «leste sine hender til Helligdommen og love Gud.» Br. O. Karlson talte om Guds barns glede og nødvendigheten av å alltid være rede til å møte Gud. Eftermøtet blev et ransakende møte og tror Gud la alvor og både frelste og ufredst.

Kl. 7 samledes vi til siste møte og flere priste Gud i vidnesbyrd, sang og bønn. Klokken blev nesten 1/10 før vi fikk sluttet og tror sikkert frukter av denne dag skal vise sig om ikke for så nær «alt skal føres frem i lyset.» G. I.

Hjem til Herren.

Br. J. Kiseruds begravelse foregikk fra Heli kapell den 6. juli og en stor skare venner var fremmøtt. Det var ca. 300 mennesker i kapellet og ved graven. I kapellet talte predikant G. G. Ledang fra Askim over Ap. 14, 13. Ved graven talte br. Arthur Cornelius fra Hebr. 11, 13, som var siste tekst broder Kiserud talte over.

Efter begravelsen var samtlige innbutt til hjemmet og mange av de tilreisende og venner på stedet benyttet anledningen til å tale minneord om broder Kiserud. Et telegram fra br. T. B. Barratt og hustru blev oplest.

Med broder Kiserud er en av banebrøyerne for den frie forkyndelse i Østfold og flere andre steder i vort land vandret bort. Han blev 65 år.

Kiserud blev frelst i 1887 og to år efter begynte han å vidne om Herren. Han virket i sin ungdom mest blandt Frimisjonen og deltok i noen bibelkurser som predikant Franson holdt. I flere år reiste han sammen med avdøde misjonær Skau og virket til megen velsignelse. Sist vinter blev han av lægen nektet å reise og tale. Men uten å akte på det kastet han sig inn i arbeidet for Herren og sammen med br. Michael Kristiansen bruktes han til stor velsignelse blandt annet i Rygge hvor flere sjeler blev vunnet for Herren.

Kiserud var en stillfarende og rettlinjert broder som vant manges hjerter ved sin upartiske og bibelske forkynning.

Prost Sandell

skrev til en embedsbroder: «La oss ikke sitte i makelig ro i vårt studerværelse og vente på leiligheten til å vidne om Herren, nei, la oss besøke leiligheten dertil. Mange sjeler avholdes av nikodemisk tilbakeholdenhet fra å komme til oss, derfor må vi besøke dem og gå dem i møte. Det hører til en tro tjeners gjerning å gå ut på vei og sti og innby til Kongensens bryllupsfest.»

Bønnens makt.

To kvinnelige misjonærer fra Kongo var på vei hjem til Amerika med en damper, da der opstod ildebrand ombord ved midnatt. Der blev stor bestyrtelse; man forsynet sig med redningsbøtter, og redningsbåtene blev satt ut, man var forberedt på det verste. Under alt dette lå de to misjonskvinner og sov trykt i deres køier. Imot all forventning fikk man bugt med ilden, og skibet og passasjerene var frelst. Da man samledes om frokostbordet om morgenen, var de to misjonærer friske og vel til mote, mens de andre var bleke, forvåket og ophissat, og adskillige savnedes. Misjonærene spurte om grunnen hertil; sjøen hadde jo vært rolig. Da brøt det løs med spørsmål og utrop, idet nattens begivenheter skildredes. Misjonærene selv var ikke minste forundret over at de hadde kunnet sove fra alt dette. Nogen måneder senere fikk den ene av dem forklaringen over i Amerika. En søster i Herren fortalte hvordan hun en natt var våknet i stor angst for de to venner, og hun fikk ikke ro, før hun stod op og la sig på kne og kjempet i bønn natten igjennom for dem og deres frelse, skjont hun ikke visste noget om at de var på veien hjem. Da datoene blev undersøkt og sammenlignet, viste det sig at hin nattekamp i bønner var foregått på selve den natt da ilden var brutt løs på damperen og på overraskende måte blev bekjempet.

Rettelser.

Br. O. Karlson har anmodet oss å foreta følgende rettelser i referatet »På reise»: Br. Ersrud leste fra 2. Kongeb. 4: 1—7, ikke som anført 2. Korr. 4: 1—7. — I den svenske overs., av Salm. 84: 7—8 er en linje blitt forbyttet under korrigeringen. Det skulde

stätt: »The ther går genom jimmerdalen och gjöra ther källor: Och läraren varda med mycken wilsignelse pryde (v. 7). The Vinna then ena segren efter then andra, att man se må att then rätta Guden er i Zion (v. 8).

GUDS PLAN

IV. (Forts.) Guds plan for Israel, og hvorledes denne plan er blitt mottatt i forskjellige perioder.

Sådan er Guds hensikt med den jødiske race, men dessverre finnes der i våre dager kristne menn og kvinner som forakter jødene, og som forteller oss at disse har hatt sin tid, og at menigheten nu tar deres plass. Har de rett i denne opfatning? Vi vender oss igjen til Bibelen, og der finner vi at de gjør sig skyldig i en meget alvorlig feiltagelse, for apostelen Paulus, som selv var en jøde, og dess uten en av Gud utvalgt misjonær for hedningene, sier i Rom. 11, 1: «Har da Gud forkastet sitt folk? Langt derfra.» Og i 8. vers «Gud gav dem en treghets ånd, eine til ikke å se med og øren til ikke å høre med.» og han fortsetter å si: «Har de da snublet for å falle? Langt derfra! Men ved deres fall er frelsen kommet til hedningene.» Det vil si, så lenge denne tids alder varer, har Gud satt Israel tilside. Han har ikke forkastet dem: De er lik et jernbanetog som for tiden er skiftet over på en sidelinje, for at menighetens tog kan passere på hovedlinjen, deretter vil de bli tillatt å fortsette til sin reises mål, som er verdens frelse, gjenløsning og veisnelse.

For å forstå det jødiske problem, må vi ha en ide om deres merkelige religion. Judaismen av idag er ikke bygget utelukkende på det gamle testaments skrifter, men vesentlig på tradisjon og rabbiniske kommentarer, der er samlet i to samlinger som kalles Talmud: den Jerusalemske Talmud, år 300; den Babyloniske Talmud, år 500.

Jødene er delt i tre hovedklasser. Askenasim — et meget livskraftig, energisk og selvstendig folk — hvis form for jiddisch er hovedsakelig tysk; Sefardim, de spansktalende jøder, og de østlige jøder. Askenasierne er vesentlig bosittende i Europas østlige lande: Polen, Rumelia, serbia, Tsjekoslovakia og Tyskland. Gjennom de forløpne århundreder har de vært utsatt for uhorste redsler i disse forskjellige lande.

Sefardim, de spansktalende jøder finnes i Nord Afrika, Lilleasia og i Konstantinopel. Deres synagogegudstjeneste er forskjellig fra Askenasienens.

De østlige jøder, som innbefatter Talsajajødene i Abyssinien er en merkelig blanding, som finnes i Mesopotamien, Arabien, Persia og India.

Alle disse typer har gjennom nitten århundreder vært gjenstand for den frykteligste tortur og forfølgelser, spesielt av de såkalte kristne nasjoner.

Følgende uttalelse er ikke uten sannhet: «Israels lidelser, såvel som Israels vantro ligger for en stor del for den kristne menighets dør.» Dr. Mc. Call skrev: «Den kristne menighet har fra første stund vist både hat og forakt for jødene, hvilket har lært majoriteten av den jødiske nasjon å betrakte de kristne som sine bitreste fiender.» Jødernes historie i denne menighetens tidsalder har vært en historie av lidelser uten sidestykke.

Følgende love angående jødene blev utstedt under Edward den I.s regjering.

Av
REO. E. L. LANGSTON
i «The Life of Faith»

«1. Ingen jøde må, — under straff av døden — komme til eller reise fra Engiand, uten bevilging. 2. Ingen jøde må, — under straff av døden — gå eller ride uten et gult kjennetegn på hans eller hennes yttertøi. 3. Ingen jøde må, — under straff av å få sin høire hånd avhugget — legge hånd på en kristen. 5. Alle jødiske synagoger skal nedlegges, og hvis noen rabbi lærer eller prediker mot den kristne religion, skal sådanne lærere eller predikanter brennes. 6. Alle jødiske barn skal så snart de er født, av sognets prest fratas sine foreldre, overgis til pleiesker og opplæres i den kristne religion, — for hvilket jødene skal bære alle omkostninger. 7. Hvis noen jøde omvender sig til den kristne tro, skal alt hvad han har ervervet ved åger anvendes til veldædige formål, mens alt hans gods eiendomme eller løsøre, skal være hans eget, og ikke kongens, som for har vært sedvane.»

Enkelt engelske biskopper i middelalderen forbed under straff av ban, enhver person å ha samkvem med jødene, eller å selge fødevarer til dem, og bestemte at ingen jøde måtte betrede en kristen kirke.

«Med undtagelse av flyvefisken,» sier forfatteren av «Ivanhoe», «eksisterte der ingen race på jorden, i luften eller i havet, som var gjenstand for sådan uophørlig, almindelig og ubarmhjertig forfølgelse som jødene i denne periode. (Kong John). Under de ubetydeligste og urimeligste påskudd, så vel som på de mest meningsløse og grunnløse anklager blev deres personer og eiendom stillet til skue ved enhver vending av folkehøvet for Normanner, Sakser, Daner og Britter, hvor fiendtlige racerne var likeoverfor hverandre, kappedes om å se med den største avsky på et folk, hvilket de anså sig religiøst forpliktet til å hate, forbanne, forakte plyndre og forfølge.» Der er en velkjent beretning om kong John, at han fengslet en velstående jøde i et av de kongelige slott, og daglig lot en av hans tenner trekke ut, inntil, da den uheldige jødes kjeve var berøvet halvparten av tennene, han innvilget å betale en stor sum, som det var tyrannens hensikt å pine ut av ham.

De få rede penge som var i landet var for størsteparten i dette forfulgte folks besiddelse, og adelen stolte ikke med å følge deres regents eksempel, ved å vriste pengene fra dem ved enhver form for undertrykkelse og endog personlig tortur.

Følgende dokument, anvendt av den greske kirke, når en jøde skulde optas i menigh., illustrerer naturen av de midler man anvendte for å omvende jødene til hvad man kalte kristendom. Den jødiske dåpskandidat, som ved skremsel var tvunget til bekjennelse av kristendommen, erklarte: «Jeg avsverger all jødisk guds tjeneste, det usyrede brød, om-

skjærelsen, påsken, sabbaten, etc. Jeg balyser alle jødiske sekter og Mordekai og Hamanfesten etc. og fremfor alt den Messias som jeg fremforer. Jeg tror på liv-jødene forventer. Jeg tror på læren om forvandling etc., og hvis jeg ikke gjør denne bekjennelse av mitt hele hjerte, hva jeg noensinne har noe samkvem med jødene, enten ved å betrede synagoger eller spise med dem, ber jeg Gud at alle lovens forbannelser må ramme mig, at jeg må ha syndens beven, Gehasis spedalskhet og at min sjel må komme til helvete.»

«Forsøket på å utrydde dem,» sa avdøde lord Baconfield, «er blitt gjort under de gunstigste vilkår og på den bredeste basis, de betydelige midler mennesket behersker har iherdig vært anvendt i denne hensikt gjennom den lengste periode av historien. Egyptiske faraoer, Asyriske konger, Romerske herskere, Skandinaviske korsfarere, Gotiske fyrster og hellige inkvisitorer har alle ofret sine krefter på fullførelsen av denne felles oppgave. Landsforvisning, landflyktighet, fangenskap, konfiskasjon, tortur og myrderier i den aller største målestokk; et forunderlig system av degraderende regler og nedverdiggende love, som vilde ha knust hjertet på et annet folk, er blitt forsøkt, men alt uten nytte. Etter all denne odeløggelse finnes jødene, sansynligvis mangfoldigere idag enn de var under vismannen Salomos regjering, i alle land, og har held og fremgang i de fleste.»

La oss studere 5. Mos. 28, v. 64 —67 og 3. Mos. 26, 44—46 i lyset av ovennevnte utsagn. «Og Herren skal adsprede dig iblandt alle folkene fra jordens ene ende til jordens annen ende, og der skal du tjene andre guder, som hverken du eller dine fedre har kjent, tre og sten.

Og blandt disse folk skal du ingen roligheit ha, og der skal ingen hvile være for din fotsåle, og Herren skal gi dig et bevende hjerte og hentærede øine og en vanskemte sjel.

Og dit liv skal henge i et hår, og du skal engstes natt og dag og ikke være sikker på ditt liv.

Om morgenen skal du si: Gid det var aften! og om aftenen skal du si: Gid det var morgen! — for ditt hjertes angst, hvormed du engster dig, og for ditt syn du ser med dine øine.»

I 3. Mos. leser vi: «Men selv da, mens de er i sine fienders land, har jeg ikke forskutt dem, og vemmes jeg ikke ved dem, så jeg skulde tilintetgjøre dem og bryte min pakt med dem; ti jeg er Herren, deres Gud.

Og jeg vil ihukomme dem til gode paktens med fedrene som jeg førte ut av Egyptens land for hedningenes øine for å være deres Gud; jeg er Herren.

FOR FAMILIENS YNGSTE

HVAD KAN JEG GJØRE?
Hvad kan jeg gjøre med to små øine? Se op til Gud.
Hvad kan jeg gjøre med to små ører? Lytt til hans ord.
Hvad kan jeg gjøre med et lite hjerte? Lære å elske ham.
Hvad kan jeg gjøre med en liten tunge?

Syng hans pris.
Hvad kan jeg gjøre med to små føtter? Øve dem til å gå hans vel.
To små hender, hvad kan de gjøre? Arbeide for ham dag for dag.
Hvad kan jeg gjøre med min lille rost? Syng himmelsk pris.
Hvad kan jeg gjøre med mitt liv — mig selv?

Leve for min himmelske konge.
EN STOR GAVE
I en by i Skottland tildro der sig følgende begivenhet. En misjonær fra Sydhavsoene var kommet hjem for å fortelle om sin virksomhet blandt de vilde folkstammer og derved opflamme misjonskjærligheten. Han fremviste også avdusbilder av tre og sten, som de innfødte hadde gitt ham, efter at de var kommet til troen på den eneste sanne Gud.
Den lille gutt der var tilstede ved et sådant møte blev grepet så dypt av det han hørte og så, at han besluttet å bli

av båtene kantret, og alle de som var i båten — 15 mann, kom i sjøen. Havet tok straks de 13; men 2 flot på en åre, og av dem var det bare en som hadde livbelte på sig. Med stor anstrengelse fikk han løst livbeltet av sig og gav det til kameraten, idet han sa:
«Ta du livbeltet i mitt sted, jeg er ung og ugift og jeg er frelst.»

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Kina.
F. O. SHRODER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DORUM og KARLSEN:
Janette Bruu, Weihavensgt. 10, Oslo.
HELGA LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTER PETERSEN:
Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
K. Aarmo, Skid st.
OLGA SCHULT:
Gerda Siveland, Rosenborgagt. 1, Oslo.
ALPHILD BJERVA:
Torolf Andersen, Schefferagt. 10 I, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:
Misjons-Rosten, Sarpsborg.
TORKILD RASMUSSEN:
Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN:
Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

Mansjuria.
MARTIN KVAMME:
Misjons-Rosten, Sarpsborg.
Finnmark.
OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, Postboks 34, Tromsø.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIPPERUD, Klstrand, Porsangerjord.
DORTHEA KLEM:
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Argentina.
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sonstebo, Otterholdt, Bo, Telemark.
SIGURD GRONVOLD:
Joh. O. Johnsen, Stjernesad.

Afrika.
HILMA HERMANSEN:

misjonær når han blev stor. «Hjelp dertil, kjære Gud!» sukket han. Motet var forbi, blev forsamlingsen forordnet til å gi en gave, som skulde legges på et fat, som en mann skulde med nede ved døren. Den lille fyr dersøkte sine lommer men fant ikke å gi. Han var meget lei for å skulde gå forbi uten å kunne gi noe, hvorefter han ventet til de siste var gått. Men han kom ned til døren stod han der ennå med fatet, hvorpå foruten penger var ofret armbånd og andre smykker, som kvinnene hadde gitt til Guds sak. Den lille gutt fikk ganske forlegen; men plutselig tok han sig sammen og sa:
— Vil De holde fatet lengere enn Mannen gjorde dette.
— Nei, sett det helt ned på gulvet, bad gutten. Hvorefter han forsøkte satte sin fot op i fatet og sa:
— Penger har jeg ikke, men jeg gjerne gi mig selv til tjenesten i hedningene.

Det var den største misjonsgave som kom inn ved det møte, ti gutten ord og blev siden et trofast medlem blandt hedningene.
Jesus mig selv jeg dig bringer, legger mig ned for din fot, at du mig evig skal elske, jeg er jo kjøpt med ditt blod.

Du er gift og har en stor barnflokk, og så har du ennå ikke gitt Gud ditt hjerte. Kommer du iland, så hilts min mor, og gi Gud ditt hjerte.
Bare en mann kom iland, han som fikk livbeltet; men den formaning han fikk glemte han ikke. Han gav Gud sitt hjerte.
— Husk at Jesus gikk i ditt øie og døde for dig.

Ordspr. 11, 24.
Ole Krogstad, Soll, Rælingen.
INGRID LOKKEN:
S. W. Bjertnes, Torshov p. o. O.
MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johansen, Lovenskioldsg. Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN:
Constanse Nostdal, Solheimsgt. 1, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Anna Næsdal, Sydneshaug 6, Bergen.
DEN NORSKE KONGOMISJON ALB. M. CHRISTIANSEN:
Erling Hyvertsen, Danvik, Drammen.

India.
ANNA JENSEN:
Amalie Carlsen, V. Porsgrund.
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbank Halden.
BORGHILD NORDLI:
Dronningens gt. 20, Narvik.
HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sarpsvæ.

RAKEL EDVARDSEN:
O. Langerud, Numedalshønen, Kongsberg.
B. og GUNHILD FINSTROM:
Anne Husås, Kvitesid, Telemark.
Hjemmeværende misjonærer.
India: DAGMAR ERNSTROM.
O. Ekorntnes, Jarvelen 11, Lilleker.
HANS SVENDBERG:
Hardy O. Mossberg, Kreditbank Halden.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestredet 19, Drammen.
Afrika: EMMA HOEL, Parkst. 6, Oslo.

Utgitt ved en redaktør